

“(প্ৰাতঃ ক্লাছত শুनावৰ কাৰণে মাতেশ্বৰী জীৰ মধুৰ মহাবাক্য)”

গীত: এয়া মোৰ সৰু সংসাৰ... (যাহ মেৰা চ'টাছা সন্নাৰ হয়....)

ওঁম শান্তি। ন'লেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ), বেহদৰ পিতাই আত্মাসকলৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰে। আত্মাৰ যি অৰিজিনেল ষ্টেজ (আদি বা মূল অৱস্থা) আছিল এতিয়া সেইয়া আন কিবা হৈ গ'ল। এনেকৈ কোৱা নহ'ব যে আত্মা সদায় এটাই অৱস্থাত আছে। আত্মা যদিও অনাদি কিন্তু তাৰ অৱস্থা সলনি হৈ থাকে, সময় বাগৰাৰ লগে-লগে আত্মাৰ স্থিতি সলনি হৈ যায়, এনেয়ে আত্মা অনাদি অবিনাশী, কিন্তু আত্মাই যেনেকুৱা কৰ্ম কৰে তেনেকুৱা ফল পায়। গতিকে কৰোঁতা ৰেচপ'নচিব'ল (দায়বদ্ধ) আত্মা হয়। সেয়েহে এতিয়া পিতাইও আত্মাৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰে, এইয়াতো সকলোৰে বুদ্ধিত আছে যে আত্মাৰ পিতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা।

যেতিয়া পিতা বুলি কোৱা হয় তেন্তে নিশ্চয় আমি তেওঁৰ পুত্ৰ হওঁ, এনেকুৱা নহয় তেওঁ পিতা হয় সেয়েহে আমিও পিতা। যদি আত্মাই পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয় তেন্তে আত্মাকে পৰমপিতা বুলিও কোৱা হ'ব। কিন্তু পিতা আৰু পুত্ৰৰ সম্বন্ধত পিতা বুলি কোৱা হয়। যদি আমি সকলো পিতা হওঁ তেন্তে আকৌ পিতা বুলি কোনে ক'ব! নিশ্চয় পুত্ৰ আৰু পিতা দুটা বস্তু হয়। পিতা বুলি কোৱাৰ সম্বন্ধ পুত্ৰৰ লগত হয় আৰু পুত্ৰৰ সম্বন্ধতেই পিতাৰ সম্বন্ধ আছে। গতিকে তেওঁক কোৱাই হয় পৰম পিতা, পৰম আত্মা। এতিয়া সেই পিতাই বহি বুজাইছে যে এতিয়া তোমালোকৰ যি স্থিতি আৰু আগৰ যি স্থিতি আছিল, তাৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে। এতিয়া মই আহিছোঁ সেই পাৰ্থক্য দূৰ কৰিবলৈ। পিতাই জ্ঞান দি বুজাইছে যে তোমালোকৰ যি অৰিজিনেল ষ্টেজ (আদি বা মূল অৱস্থা) আছিল, এতিয়া সেইটোৱে ধাৰণ কৰা। কেনেকৈ ধাৰণ কৰিব লাগে, তাৰ জ্ঞানো দি আছে লগতে বলা দি আছে। তেওঁ কয় - তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰাৰ বল আহিব, নহ'লে তোমালোকৰ কৰ্ম শ্ৰেষ্ঠ নহ'ব। কিছুমানে কয় যে মই বিচাৰো ভাল কৰ্ম কৰো কিন্তু নাজানো আকৌ কি হয় যে মোৰ মন ভালৰ ফালে নালাগে, বেলেগ ফালে লাগি যায় কিয়নো আত্মাত ভাল কৰ্ম কৰাৰ বল নাই। আমাৰ স্থিতি তমোপ্ৰধান হোৱাৰ বাবে তমোৰ প্ৰভাৱ এতিয়া তীব্ৰ হৈছে, যিয়ে আমাক দবাই ৰাখিছে সেইকাৰণে বুদ্ধি সেইফালে সোনকালে গুচি যায় আৰু ভালৰ ফালে বুদ্ধি যোৱাত বাধা আহে। গতিকে পিতাই কয় - এতিয়া মোৰ লগত যোগ লগোৱা আৰু মই যি জ্ঞান (বুজনি) দিছোঁ, তাৰ আধাৰত নিজৰ পাপৰ যি বোজা আছে, বন্ধন আছে, যিয়ে বাধা হৈ সন্মুখলৈ আহে তাৰ পৰা নিজৰ ৰাস্তা চাফা কৰি গৈ থাকা। পুনৰ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰি থাকিলে তেতিয়া তোমালোকৰ সত্বেপ্ৰধানতাৰ শক্তি আহি থাকিব, তাৰ আধাৰত তোমালোকে পুনৰাই সেই স্থিতি প্ৰাপ্ত কৰিবা যিটো তোমালোকৰ প্ৰকৃত স্থিতি আছিল।

আকৌ যেনেকুৱা আত্মা তেনেকুৱা শৰীৰো পাবা আৰু সংসাৰো তেনেকুৱা হ'ব। গতিকে এনেকুৱা সংসাৰ এতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মাই ৰচনা কৰে সেইকাৰণে তেওঁক কোৱা হয় ৱল্ড ক্ৰিয়েটৰ (বিশ্ব সৃষ্টিকৰ্তা), কিন্তু এনেকুৱা নহয় যে সৃষ্টি কেতিয়াও নাছিলেই যি এতিয়া বহি ৰচনা কৰে, কিন্তু এনেকৈ আৰু এইটো ৰীতিৰে সৃষ্টি ৰচনা কৰে। অন্য কাকো সৃষ্টি ৰচোতা বুলি কোৱা নহয়, ক্ৰাইষ্ট আহিল, বুদ্ধ আহিল আহি তেওঁলোকে নতুন ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে কিন্তু সৃষ্টি পৰিৱৰ্তন কৰা আৰু সৃষ্টি ৰচনা কৰা এই কাম তেওঁৰ হয় যি ৱল্ড ক্ৰিয়েটৰ, আৰু ৱল্ড অলমাইটি অথ'ৰীটি (বিশ্বৰ সৰ্বময় কৰ্তা) হয়। গতিকে এইটোও বুজিব লাগে যে তেওঁৰ কৰ্তব্য সকলো আত্মাৰ পৰা পৃথক, কিন্তু তেওঁ নিজৰ কৰ্তব্য বা কৰ্ম অন্য আত্মাৰ দৰে এই মনুষ্য সৃষ্টিলৈকে আহি কৰে। বাকীতো প্ৰত্যেক আত্মাৰ নিজৰ কৰ্ম চলে, এনেকৈ কোৱা নহয় যে এই সকলো কৰ্ম (ভূমিকা) পৰমাত্মাৰেই চলে, এইয়া প্ৰত্যেক আত্মাৰ নিজা-নিজা কৰ্মৰ হিচাপ চলে, যিয়ে কৰে তেওঁ পায়, তাৰ ভিতৰত কিছুমান ভাল আত্মাও আছে, যেনে ক্ৰাইষ্ট আহিল, বুদ্ধ আহিল, ইছলামী আহিল, গান্ধী আহিল, যিসকল ভাল আত্মা আহিল তেওঁলোক সকলোৱে নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি গ'ল। সেইদৰে তোমালোক আত্মাসকলৰো বহুত জন্মৰ ভূমিকা আছে। এটা শৰীৰ এৰিলা আন এটা ল'লা, প্ৰত্যেকৰে যিমান জন্মৰ হিচাপ হ'ব, আত্মাই সেই ভূমিকা পালন কৰে। আত্মাতেই সকলো ৰেকৰ্ড নিহিত হৈ থাকে, যিটো আত্মাই পালন কৰে। এয়া হৈছে ভূমিকা পালন কৰাৰ স্থান, গতিকে ইয়াক নাটক বুলিও কোৱা হয়, ড্ৰামা বুলিও কোৱা হয়। ইয়াত এবাৰ পৰমাত্মাৰো ভূমিকা থাকে, সেয়েহে তেওঁৰ ভূমিকাৰ মহিমা সকলোতকৈ উচ্চ। কিন্তু উচ্চ কোনটো ক্ষেত্ৰত? তেওঁ আহি আমাৰ সৃষ্টিখনৰ পৰিৱৰ্তন কৰে।

এইয়া হৈছেই কৰ্মৰ খেতি, য'ত প্ৰত্যেক মনুষ্য আত্মাই নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা পালন কৰে। ইয়াত পৰমাত্মাৰো ভূমিকা আছে কিন্তু তেওঁ আত্মাসকলৰ দৰে জন্ম-মৰণত নাহে। আত্মাসকলৰ দৰে তেওঁৰ কৰ্মৰ হিচাপ উল্টা নহয়। তেওঁ কয় যে মইতো মাত্ৰ তোমালোক আত্মাসকলক লিবাৰেট (মুক্ত) কৰিবলৈ আহোঁ, সেইবাবে মোক লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা), বন্ধনৰ পৰা এৰাওঁতা, গতি-সংগতি দাতা বুলি কয়।

তেওঁ আত্মাত মায়াৰ যি বন্ধন লাগি আছে, তাক আঁতৰাই পবিত্ৰ কৰি তোলে আৰু কয় যে মোৰ কাম হ'ল আত্মাসকলক সকলো বন্ধনৰ পৰা এৰুৱাই উভতাই লৈ যোৱা, গতিকে সৃষ্টিৰ যি অনাদি নিয়ম আৰু নীতি আছে তাকো বুজিব লাগে, আকৌ এই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃদ্ধি কেনেদৰে হয়, পুনৰ সেই সময়ো আহে যেতিয়া এইয়া কম হৈ যায়। এনেকুৱা নহয় যে বাঢ়ে যেতিয়া বাঢ়িয়েই থাকিব, এনেকুৱা নহয়। কমো হয়। গতিকে সৃষ্টিত প্ৰত্যেক বস্তুৰেই নিয়ম আছে। নিজৰ শৰীৰৰো নিয়ম আছে, প্ৰথমে শিশু, তাৰ পিছত কিশোৰ, তাৰ পিছত যুবা, তাৰ পিছত বৃদ্ধ। গতিকে বৃদ্ধও সোনকালে নহয়, বৃদ্ধ হওঁতে-হওঁতে জৰ্জৰিত অৱস্থা হৈ যায় গতিকে প্ৰতিটো কথাৰে বৃদ্ধি আৰু তাৰ অন্ত হোৱা, এইয়াও নিয়ম আছে। সেইদৰে সৃষ্টিৰ জেনেৰেশ্বনৰো (বংশগতিৰো) নিয়ম আছে। এটা জীৱনৰো বিভিন্ন স্তৰ আছে, সেইদৰে জন্মৰো স্তৰ আছে, আকৌ জেনেৰেশ্বনো যি চলি আছে তাৰো স্তৰ আছে, সেইদৰে সকলো ধৰ্মৰো স্তৰ আছে। প্ৰথম যিটো ধৰ্ম সেইটো সকলোতকৈ শক্তিশালী হয়, পিছত লাহে-লাহে যিবোৰ আহে, সেইবোৰৰ শক্তি কম হৈ গৈ থাকে। গতিকে ধৰ্মৰ বিভাজন, ধৰ্মৰ চলন, সকলোবোৰ কথা নিয়মত চলে, এই সকলোবোৰ কথাও বুজিব লাগে।

এইটো হিচাপত পিতাইও কয় - মোৰো ইয়াত ভূমিকা আছে। মইয়ো এটা আত্মা, মই গড় (ভগৱান) কোনো বেলেগ বস্তু নহওঁ। মইও আত্মায়েই হওঁ কিন্তু মোৰ কাম বহুত ডাঙৰ আৰু উচ্চ সেইবাবে মোক গড় বুলি কয়। যেনেদৰে তোমালোক আত্মা হোৱা মইও তেনেকুৱাই হওঁ। যেনেকৈ তোমালোকৰ সন্তান আছে তেওঁলোকো মনুষ্যই হয়, তোমালোকো মনুষ্য হোৱা, তাততো কোনো পাৰ্থক্য নাই। গতিকে মইও আত্মা হওঁ, আত্মা, আত্মাৰ মাজত কোনো পাৰ্থক্য নাই কিন্তু কৰ্তব্যত বহুত পাৰ্থক্য আছে, সেইবাবে কোৱা হয় মোৰ যি কৰ্তব্য সেয়া সকলোতকৈ ভিন্ন। মই কোনো হৃদয় এটা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠাপক নহয়, মইতো সৃষ্টিৰ ক্ৰিয়েটৰ (সৃষ্টিকৰ্তা) হওঁ, বাকীবোৰ হ'ল ধৰ্মৰ ক্ৰিয়েটৰ। যেনেকৈ সেই আত্মাসকলে নিজৰ কাম নিজৰ সময়ত কৰে, তেনেকৈ মইও মোৰ নিজৰ সময়ত আহোঁ। মোৰ কৰ্তব্য বিশাল, মোৰ কৰ্তব্য মহান আৰু সকলোতকৈ অনন্য, সেইবাবে কোৱা হয় - তোমাৰ কাম অনন্য। তেওঁক সৰ্বশক্তিমান বুলিও কোৱা হয়, সকলোতকৈ শক্তিশালী কাম হৈছে আত্মাসকলক মায়াৰ বন্ধনৰ পৰা এৰুওৱা আৰু নতুন সৃষ্টিৰ চেপ্লিং (কলম) লগোৱাতো সেইকাৰণে তেওঁক ইংৰাজীত কোৱা হয় “হেভেনলি গড্ ফাদাৰ”। যেনেকৈ ক্ৰাইষ্টক কোৱা হয় খ্ৰীষ্টিয়ানিটিৰ (খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ) ফাদাৰ (পিতা), তেওঁক হেভেনলি গড্ ফাদাৰ বুলি কোৱা নহ'ব। হেভেন (স্বৰ্গ)ৰ স্থাপক হৈছে পৰমাত্মা। গতিকে হেভেন ৱৰ্ল্ড (বিশ্ব) হৈ নগ'ল জানো, হেভেন কোনো এটা ধৰ্ম নহয়। গতিকে তেওঁ ৱৰ্ল্ডৰ (বিশ্বৰ) স্থাপক হৈ গ'ল আৰু সেই ৱৰ্ল্ডত এক ধৰ্ম, এক ৰাজ্য হ'ব, তত্ত্ব আদি সকলো সলনি হৈ যাব সেইবাবে পিতাক কোৱা হয় “হেভেনলি গড্ ফাদাৰ”।

দ্বিতীয়তে, গড্ ইজ্ ট্ৰুথ্ (ভগৱান সত্য) বুলি কয়, তেন্তে ট্ৰুথ্ (সত্য) কি বস্তু, কি ক্ষেত্ৰত ট্ৰুথ্? এইটোও বুজিবলগীয়া কথা। কিছুমানে বুজে যে যিয়ে সঁচা কয় তেওঁৱেই গড্ (ভগৱান)। গড্ কোনো বেলেগ বস্তু নহয়, মাত্ৰ সত্য কোৱা উচিত। কিন্তু নহয়, “গড্ ইজ্ ট্ৰুথ্” ইয়াৰ অৰ্থই হৈছে যে গডেই আহি সকলো কথাৰ সত্য শুনাইছে, গড্ ইজ্ ট্ৰুথ্ মানে গডেই ট্ৰুথ্ (সত্য) শুনায়, সত্য তেওঁৰ মাজতে আছে, সেই বাবে তেওঁক ন'লেজফুল বুলি কোৱা হয়। অ'শ্বেন অফ্ ন'লেজ (জ্ঞানৰ সাগৰ), অ'শ্বেন অফ্ ব্লিচ (আনন্দৰ সাগৰ), গড্ ন'জ (ঈশ্বৰে জানে)... গতিকে এয়া নিশ্চয় বিশেষ কিছু জনাৰ কথা নহয় জানো! তেন্তে তেওঁ কি জানে? এইটো নহয় যে এওঁ চুৰি কৰিছে, গড্ ন'জ (ঈশ্বৰে সেয়া জানে)। যদিও তেওঁ সকলো জানে কিন্তু তেওঁৰ যি মহিমা আছে, সেইয়া এইটোৰ ওপৰত যে আমাৰ সৃষ্টিখন যি অৱনমিত হৈ গৈছে তাক কেনেকৈ উম্মলৈ উঠাব, এই চক্ৰৰ কথাবোৰ তেওঁ জানে সেইবাবে কোৱা হয় গড্ ন'জ (ঈশ্বৰে জানে)। গতিকে পৰমাত্মাৰ মহিমা সেই হিচাপে আহে যিটো মনুষ্যতকৈ ভিন্ন হয় কিয়নো তেওঁৰ জনাটো সকলোতকৈ ভিন্ন। মনুষ্যৰ জনাটো সীমিত, কোৱাও হয় মনুষ্য অল্পজ্ঞ আৰু পৰমাত্মাৰ ক্ষেত্ৰত কোৱা হয় তেওঁ সৰ্বজ্ঞ, যাক ইংৰাজীত ন'লেজফুল বুলি কয় অৰ্থাৎ সকলো বিষয়ে জ্ঞাত অথবা জানোঁতা। গতিকে যি সৰ্বজ্ঞ হয় তেওঁৱেই ট্ৰুথ্ (সত্যক) জানিব পাৰে, যথার্থ কথাৰ জ্ঞান যাৰ ওচৰত থাকে, তেওঁ নিশ্চয়সকলোকে দিব নহয় জানো। যদি নিজে জানে, আনক নিদিয় তেনেহ'লে তেওঁৰ পৰা আমাৰ কি লাভ! জানিব দিয়া। কিন্তু নহয়। তেওঁৰ দিয়া জ্ঞানৰ পৰা আমাৰ কিবা উপকাৰ হৈছে, সেইবাবেতো আমি তেওঁৰ কুৱালিফিকেশ্বন (মহিমা) গায়ন কৰোঁ। তেওঁৰ পিছত পৰো। কেতিয়াবা কিবা হ'লে তেতিয়া কওঁ - হে ভগৱান! এতিয়া তুমি এইটো কৰা! দয়া কৰা, কৃপা কৰা, মোৰ দুখ দূৰ কৰা, গতিকে আমি তেওঁৰ পৰা বিচাৰো নহয় জানো। তেওঁৰ লগত কিবা সম্বন্ধ আছে

নহয় জানো সেইবাবে এনে ধৰণে স্মৰণ কৰো, যেন তেওঁ আমাৰ উপকাৰ কৰিছে। যদি কেতিয়াও (উপকাৰ) নকৰিলেহঁতেন তেনেহ'লে আমি তেওঁৰ কাৰণে কিয় ইমান মাথা মাৰো। যেতিয়া কোনোবাই বিপদৰ সময়ত সহায় কৰে, তেতিয়া অন্তৰত আহে যে এওঁ মোক ডাঙৰ বিপদৰ সময়ত সহায় কৰিছিল। সময়ত মোক ৰক্ষা কৰিছিল, গতিকে তেওঁৰ প্ৰতি অন্তৰত প্ৰেম থাকে। গতিকে পৰমাত্মাৰ প্ৰতিও এনেকুৱাই প্ৰেম জাগৰিত হয় যে তেওঁ আমাক সময়ত সহায় কৰিছিল। কিন্তু এনেকুৱা নহয় যে কেতিয়াবা কোনো মনুষ্যৰ কিবা ভাল হৈ গ'ল তেতিয়া এনেকৈ ক'বা যে এয়া ভগৱানে কৰিলে... বচ ভগৱানে এনেকুৱাই কৰে। কিন্তু তেওঁৰ মহান কাম আছে, ৰত্নৰ (বিশ্বৰ কাম) আছে, সৃষ্টিৰ লগত জড়িত কথা আছে। বাকী এনেকুৱা নহয় যে কোনোবাই অলপ পইচা পাই গ'ল, এয়া ভগৱানে কৰিলে, আমিও ভাল কাম কৰোঁ, গতিকে সেই কৰ্মৰ ফল পোৱা যায়। ভাল বেয়া কৰ্মৰ হিচাপ চলে, তাৰো আমি পাই থাকোঁ কিন্তু পৰমাত্মা আহি যি কৰ্ম শিকাইছে তাৰ যি ফল, সেয়া বেলেগ। অল্পকালৰ সুখতো বুদ্ধিৰ আধাৰতো পোৱা যায়। কিন্তু তেওঁ যি জ্ঞান দিছে তাৰ পৰা আমি সদায় সুখ পাওঁ। গতিকে পৰমাত্মাৰ কাম ভিন্ন হৈ গ'ল সেইবাবে কোৱা হয় যে মইয়ে আহি কৰ্মৰ যি যথার্থ জ্ঞান সেয়া শিকাওঁ, যাক কোৱা হয় কৰ্মযোগ শ্ৰেষ্ঠ হয়, ইয়াত কৰ্মক, ঘৰ-গৃহস্থক এৰাৰ কথা নাই। কেৱল তোমালোকে নিজৰ কৰ্ম কেনেকৈ পবিত্ৰ কৰি তুলিবা মই তাৰ জ্ঞান শুনাওঁ। গতিকে কৰ্ম পবিত্ৰ কৰি তুলিব লাগে, কৰ্ম ত্যাগ কৰিব নালাগে। কৰ্মতো হৈছে অনাদি। এই কৰ্মক্ষেত্ৰও অনাদি। মনুষ্য আছে যেতিয়া কৰ্মও আছে, কিন্তু সেই কৰ্মক তোমালোকে কেনেকৈ শ্ৰেষ্ঠ কৰি তুলিবা সেয়া মই আহি শিকাওঁ যাৰ দ্বাৰা পুনৰ তোমালোকৰ কৰ্মৰ হিচাপ অকৰ্ম হৈ যায়। অকৰ্মৰ অৰ্থ হ'ল কোনো বেয়া হিচাপ নহয়। ভাল বাৰু।

এনেকুৱা 'বাপদাদা' আৰু 'মা'ৰ মৰমৰ, বহুত ভাল, সাৱধানে থাকোঁতা সন্তানসকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। ভাল বাৰু।

বৰদান: সদায় উৎসাহ-উদ্দীপনাত থাকি মনেৰে আনন্দৰ গীত গাওঁতা অবিনাশী সৌভাগ্যশালী হোৱা তোমালোক সৌভাগ্যশালী সন্তানসকলে অবিনাশী বিধিৰে অবিনাশী সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰা। তোমালোকৰ মনত সদায় “বাঃ বাঃ”ৰ আনন্দৰ গীত বাজি থাকে। বাঃ বাবা! বাঃ ভাগ্য! বাঃ মিঠা পৰিবাৰ!, বাঃ শ্ৰেষ্ঠ সংগমৰ সুন্দৰ সময়! সকলো কৰ্ম “বাঃ বাঃ” হয় সেইবাবে তোমালোক অবিনাশী সৌভাগ্যশালী হোৱা। তোমালোকৰ মনলৈ “হোৱাই আই?” (কিয় মই) আহিব নোৱাৰে। ‘হোৱাই’ৰ (কিয়ৰ) সলনি “বাঃ বাঃ” আৰু ‘আই’ৰ (মইৰ) সলনি বাবা-বাবা শব্দহে আহে।

স্লোগান: যি সংকল্প কৰা তাত অবিনাশী গভৰ্ণমেণ্টৰ ষ্টাম্প লগাই দিয়া তেতিয়া অটল হৈ থাকিবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!